

SDH Tachov

Při pohledu do historie požární ochrany v Tachově zjišťujeme, že měšťané mají hasičské povinnosti rozděleny a určeny již od 15. století a to podle cechů. Byly dány v základu druhem náradí a materiálu, který používali jednotlivci při práci ve svém povolání: tesaři a zedníci sekery, kováři kladiva, koželuzi mokré kůže, bednáři putny atd. Docházelo ovšem často k liknavosti u měšťanů, jejichž majetek nebyl požárem bezprostředně ohrožen a tak po velkých požárech města v letech 1715 až 1748 zavedl tehdejší majitel panství Filip Losi z Losimthalu v roce 1748 první hasičí řád pro město Tachov.

Údaje o stříkačce

Typ: parní dvoucylindrová zápřahová čtyřkolová stříkačka, oboustranně sací, dvouproudová

Výrobce: R. CZERMACK, Teplice v Čechách

Rok výroby: 1912

Pohled na druhou stranu stříkačky.

Vyjímáme:

1. ohlašování požárů
2. povinnosti věžných a ponocných
3. rozesílání požárních posílů a požárních jezdců do vsí okolo místa požáru
4. povinnosti občanstva
5. zásoby hasicího nářadí
6. požární dozor

Ad 1. a 2.

Ohlašování požárů prováděl věžný a v noční době i ponocný, který procházel městem a v každou celou hodinu nabádal měšťany k opatrnosti vyvoláváním: „Opatrujte oheň a také světlo“ (Bewahret das Feuer und auch das Licht!). V případě objevení požáru musel ponocný vzbudit majitele hořícího objektu i domů s ním sousedících, probudit i starostu města a radní a tropit na ulici hluk, aby bylo probuzeno všechno občanstvo.

Věžný musel bitím na zvon „na jednu stranu“ oznámit požár a v noční době postavit rozsvícenou lucernu ve směru požáru.

Parní kotel s uloženými savicemi a sacím košem v přepravní poloze.

Kozlík stříkačky s proudnicí v přepravní poloze.

Dva samostatné kuželovité výtlačné větrníky s rozvodnými armaturami a parním poháněcím strojem stříkačky.

Ad 3.

V případě větších požárů byli rozesíláni posli pro pomoc do sousedních obcí.

Ad 4.

Všichni obyvatelé se měli okamžitě dostavit k ohni s výjimkou jedné osoby v každém domě, jež byla ponechána k hlídání domu. Od této povinnosti byli osvobozeni jen lidé velmi staří, nemocní, děti a obyvatelé, jejichž dům byl bezprostředně ohrožen.

Všem majitelům povozů řád ukládal být v pohotovosti se svým spřežením k tahání nebo dovážení vody a čtyři první se dostavivši k požáru obdrželi odměnu po 15 krejcarech až 1 groši.

Řezníci, kloboučníci, kováři, vazači, tesaři a zedníci se měli dostavit se svými sekyrami, kladivy apod. Jejich úkolem bylo strhávat a odsekávat střechy a pavlače. Soukeníci museli s sebou přinést hasicí žebříky, hořící budovy obstoupit a polévat. Ševci se dostavili k požáru s háky. Truhláři a tkalci měli povinnost přinést nádoby na vodu a spolu s bednáři nosit vodu. Koželuzi, řemenáři a sedláci museli přispěchat s mokřými kůžemi a jimi dusit oheň. Barvíři a jir-

Kolo s mohutným nábojem a původní výzdobou.

cháři, krejčí, hrnčíři, kožišníci a mydláři měli na starosti vyklízení hořících budov. Sládkové a pivovarští pacholci a nocležníci (v hostincích) byli povinni zůstat u vodních nádrží, čerpat do nich vodu a pomáhat při jejím dovážení. Zámečníci, koláři i ostatní řemeslníci a měšťané museli v každém případě neprodleně přispěchat k ohni, zde nepřihlížet, ale jako čestní sousedé být svým občanům nápomocni. Panští úředníci a radní osoby měli za úkol povzbuzovat zástupy

k záchranným pracím. Zástupce rychtáře musel jít s obecními biřici od domu k domu a přimět všechny obyvatele k hašení.

Ad 5.

Město muselo mít pro případ hašení 12 až 16 velkých vodních nádrží se železnými obručemi na saních. Z nich byla polovina umístěna u velké kašny na náměstí a ostatní rozestaveny v Horní a Dolní ulici. Osm hasicích žebříků mělo být umístěno na přístupných místech. Zalévání se dělo vodou z puten.

Požární dozor zajišťovali dva členové městské rady, kteří k tomu byli od r. 1748 zvlášť voleni.

V dodatku řádu bylo uvedeno: „všichni obyvatelé se mají podílet na neštěstí postižených a pomáhat jim“.

Když ani výše uvedená nařízení nepomáhala a v letech 1777 a 1781 byly zaznamenány opět dva velké požáry celých částí města, byla zakoupena pro město Tachov přenosná stříkačka od zvonáře Matouše di Valli v Chebu ze sbírky složené z částek:

Parní kotel s nezbytným příslušenstvím.

Manometr tlaku páry v kotli.